

resa in jezdil do meje Bolivije z občudovanja vredno naglico. Konja je zahal zgodaj zjutraj, jezdil je do večera, nakar si je poiskal nočišče. Napravil je ogenj, nahranil ter napojil živali in nato je še sam večerjal. Drugo jutro je že bil zopet v sedlu. Živali sta morali večkrat prebiti mrzle noči brez hrane na prostem. Švicar je prejezdil južno-ameriško pogorje Andov in je došel v septembru v bolivijsko glavno mesto La Paz. Od tam je začela ježa skozi strahotno puščavo med Limo in Trujillo, kjer je že pomrlo toliko potnikov, poginilo toliko živali. Vročina je bila neznosna, vode zelo malo. Za prehod skozi puščavo si je najel Švicar indijanskega vodnika z mulo, ki sta pa po 20urni neprestani ježi popolnoma onemogla. V mestu Quito se je moral zateči drzni jezdec v bolnico, ker se ga je lotila malarija. Šest tednov je čuval bolniško posteljo, nato pa osedlal svoj konja in jezdil sredi skozi pragozd. V Mellinu se je prepričal, da bi bilo nadaljevanje poti radi močvirij izključeno in se je ukrcal s konjama na parnik v Panamo.

Iz Paname je krenil zopet v pragozd in tukaj je zašel. Konji so zgubili podkve, deževalo je kakor bi vlival iz škafa. Škornji so zgnili jezdecu na nogah, obleka mu je razpadla v capje. Ponovno ga je začela tresti malarija, da se je moral zateči v San Jose v srednje-ameriški državi Costa Rica v bolnico, kjer je prebil nekaj tednov. Od tamkaj mu je bil prehod skozi republiko Nicaragua radi revolucije onemogočen, in se je moral s konjama nekaj časa voziti. Ko je sedel ponovno v sedlo, je pričel en konj šepati, dobil je žrebclj v nogo in ta se mu je vnela. Ko se je žival pozdravila, jo je brcnil drugi konj tako hudo, da bi jo bil moral gospodar ustreliti.

Tschiffely pa ni hotel na ta način zgubiti svojega zvestega tovariša in je poslal težko poškodovanega konja v Mehiko k živinozdravniku. Po nepopisnih nevarnostih ter težavah, bojih

z občestnimi tolovaji je dosegel tudi on z drugim konjem Mehiko, kjer so ga burno pozdravljali, ker med tem časom se je že bila raznesla njegova slava. Njegovo največje veselje v Mehiki je bilo, da je našel svojega konja zopet zdravega.

Ko je slednjič vendar le prijezdil na cilj v Njujork, so mu tamkaj tako potregli ter ga vabili na vse strani, da mu je že presedala gostoljubnost. Ukrcal se je v Njujorku na parnik in se je odpeljal z rekordnima konjema v svojo domovino, kjer se paseta po tamošnjih rodovitnih pašnikih in Tschiffely tudi mirno živetari, ko je bil nekaj časa junak celega sveta.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Dne 30. m. m. je umrla v visoki starosti 79 let Terezija Lorbek, sestra uglednega kmeta Jakoba Lorbeka na Malni. Rajna je bila zglednega krščanskega življenja, bila je Marijina družbenica, tretjerednica sv. Frančiška ter mnogo let pri roženski bratovščini sv. Dominika. Blag ji bodi spomin! Na njeni sedmini se je nabralo za novo bogoslovje v Mariboru 74.50 D. Bog plačaj!

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Naša nova havninska cesta Sv. Benedikt — Ščavnica — Lomanoše je kos blatnega morja, globoko zrezana, polna mlak, tako da je vožnja silno otežavljena. Nekoliko boljše bi bilo, če bi se voda sproti odpeljavala po jarkih, pa tega nihče ne stori, ker še ni nastavljen cestar, če ravno bi bil zelo potreben. To leto se ni nič delalo. Ali se bo prihodnje? Naravnost prosimo bansko upravo, da drugo leto oskrbi tlačenje ceste, ki je sedaj veliko slabša, kot je bila prej kot občinska cesta. Tudi v interesu prometa in trgovine je, da se prejkostej dovrši, ker je ta cesta najkrajša in najugodnejša zveza Maribora z Gornjo Radgono in s Prekmurjem. Naj merodajni činitelji storijo vse potrebno! Ko bodo okrajji vplačali svoje

zneske, naj jih banska uprava ne nalaga v hranilnico, temveč prihrani za takojšnjo uporabo, da ne bo zopet izgovora, da se ne more dobiti denar iz hranilnice. Popolnoma po nepotrebnem bo cesta več stala, ker vsled odlaganja tlakovalnih del cestna proga veliko škodo trpi. Akcija za to cesto se je začela l. 1924, zato vse prebivalstvo iskreno želi, da bi bila ob desetletnici, leta 1934, že dovršena. — V sredo dne 30. novembra smo tukaj pokopali vzorno vdovo Apolonijo Vakaj iz Trstenika. Umrla je v 76. letu svoje starosti. S svojim že pokojnim možem je pozidala čedno Vaka-jovo kapelo ob trsteniški cesti z denarjem, ki ga je v ta namen zapustil Leopold Vakaj, možev brat. Ker svojih otrok ni imela, je bila dobra hotra 75 otrokom in njih velika dobrot-nica. Bila jim je prava duhovna mati. Kot dolgoletno tretjerednico in članico ženske Marijine družbe jo je na zadnji poti spremljalo izredno veliko žen in drugega ljudstva, jasen znak, kako je bila rajnica ugledna in priljubljena. Modro je uredila pravočasno svoje premoženjske zadeve in za novi zvon Srca Jezusovega pri Sv. Treh kraljih sporočila Din 1000. Naj ji bo Bog bogat plačnik za vsa dobra dela! Naj v miru počiva!

Gornjigrad. Podvrzel se je že dvakratni težki operaciji na glavi g. Poznič Josip, oče misijonskega brata Valentina Pozniča, delujočega v Transvalu v Južni Afriki. Prvokrat je bil operiran v splošni bolnici v Ljubljani, a ker ni ozdravel, se je podvrzel drugi operaciji na vseučiliški kliniki v Zagrebu. Stanje boleznj je nevarno, tembolj, ker je mož že v visoki starosti 75 let. Dolgoletnemu naročniku »Slovenskega gospodarja« želimo skorajšnjega ozdravljenja.

Sv. Jakob pod Kalobjem. Žalostno so zapeli zvonovi dne 13. novembra na Kalobju in pri sv. Jakobu in nam naznanili, da je nenadoma umrla vzorna gospodinja Rozalija Vodišek. Neverjetno se je vsem zdelo, toda žalibog je bilo resnično. Spričevalo so to bridke solze in vzdih njenega potrtega moža ter glasno ihtenje štirih otrok po tako iznenada izgubljeni zlati mamici. Smrt, kako kruta si vendar ti! Tiho in žalostno so pristopali v obilnem številu tudi njeni sorodniki, prijatelji in znanci kropiti in izkazati dragi rajni zadnjkrat na zemlji svojo ljubezen ter želet pokoja njeni

skrbni ne samo glede lastne osebe in Site, ampak tudi radi nekoga drugega, ni znal sicer koga in kaj, a toliko je bilo pribito, da je velika lopovščina v polnem teku.

In kar je doživel malo pred jutrom, je potrdilo njegovo bojazen. Sklenil je, da bo pomagal po možnosti neznanecu, proti kateremu je naperila peklenko zlobna družba vse pogubonosne načrte.

Spodaj so mrzlično delali. Šefkija je nosil na dvorišče preproge, pipe in razne druge potrebščine. Celo ropotijo je nagromadil na hodnik proti vežnim vratom.

Modri, ki ni več zgledal tako staro in častljivo, je bil zaposlen nekje drugje, najbrž na drugem dvorišču, iz katerega sta že zaman iskala izhod. Čul je, kako je zabijal in trgjal za boje, videl je tudi, kako je nesel s Šefkijo neko veliko in težko orodje v notrajne dvorišče.

Hrepeneče pa vedno zastoj je čakal na ugodno priložnost. Postalo je svetlejšje. Spodaj so prekinili mohamedanci delo in so molili iz polnih grl jutrajno molitev. Naenkrat je potr-

kalo prav glasno na dur. Šefkija se odpravi previdno odpirat. Že se usujeta skozi vrata kačji mož in njegov spremljevalec:

»Sahib, si gotov?«

»Tako napol, Omar! Ali je že zmešal Mohamed svoje zlato?«

»Tekom pol ure morate biti proč! Kaj, za boje ste zabili? Takoj izpuljite žreblje! Pokrove smete le pritrčiti prav na lahko! Pozneje ne bomo imeli več toliko časa. V pol ure bom tukaj z avtomobilom.«

In že sta zopet odhitela.

Sahib očitno ni imel potrpljenja, da bi bil čakal tako dolgo. Še ni minula četrtinka ure, ko je že odnesel s Šefkijem prvi zaboj na cesto.

Sedaj je najlepša prilika za beg.

Na luči spozna Rama, da sta odprla vrata na cesto.

»Sita!« pokliče polglasno sestričo, »sedaj nama mora uspjeti! Ne govori, vse stori, kar ti rečem! Bodí brez strahu!«

Pregleda položaj. Hitro zloži izruvano ka-

svetu. Ne vedo ničesar o gospodarskih krizah, ne potrebujejo niti uvoza niti izvoza, boj za obstanek jim je neznan. Rib, banan in kokosovih orehov ter vseh mogočih južnih sadežev je tu toliko, da jih ljudje ne morejo niti vseh porabiti.

Čeprav je Salot Tubu vladarica otočja Tonga, upravlja v resnici deželo njen mož s pomočjo dveh ministrov, ki ju imenuje kraljica, kajti Tonga je samodržna država, ki noče ničesar vedeti o kakšnem parlamentarizmu. Tonga je edina država na svetu, ki ne pozna revščine. Revščino bi tam smatrali za dokaz lenobe,

blagi duši. Celo rožice krog njenega odra so sklonile žalostno svoje glavice, užaloščene, da je morala pokojna tako mlada zapustiti svet, stara komaj 49 let. Koliko spoštovanja, priljubljenosti in sočalja je pokojna uživala med svojci in okoličani, je najbolj živo predočila mnogobrojna množica za njeno ovenčano krsto. Draga Zalika, zapustila si nas v najlepši dobi svojega življenja. Zdravja si iskala pri raznih zdravnikih, a bilo je vse zaman. Naši zemeljski zdravniki ti niso mogli pomagati, pa prišel je večni zdravnik, ki te je ozdravil za vselej. Počivaj v miru, draga krščanska žena, in prosí tam gori za nas, ki gremo tvojo pot!

Medija-Izlake. (O krajevnom nazivu.) V prejšnjem času se je naš kraj imenoval po cerkvenem patronu sv. Jurij, vas okrog cerkve pa se je imenovala Izlake. Pa tudi hiše so sedaj zaznamenovane s tem imenom in številkami. Uradno naziva se kraj zdaj Medija-Izlake. Tudi pošta ima štampiljko s tem imenom. Spadamo pa pod občino Ržiše, sedež Lake pri Zagorju. Mnogo ugodnejše bi bilo, če bi bil sedež občine v Izlakah. Ime Medija izvira iz starodavnega gradu Medija, tako se tudi imenuje znano kopališče, kojega zdravilni vrelci zlasti za očesne bolezni je že omenjal Valvazor v svojem delu o slavi vojvodine Kranjske.

Pišec. Je res čudno, g. urednik, pri nas to, da so nas obiskale vse mogoče bolezni pred kratkim. Pa vsaka si je izbrala svojega odjemalca. Največ dela ima seveda davica v našem kotlu. Saj veste, g. urednik, da Pišec poprej ne zagledate, ko pridete v nje, a dalje tudi ne morete, ker vam to brani gorovje Orlica. In tako so nas objele vse bolezni, kar si jih sploh misliti morete. Nek železni katar nam je zadnjič skoraj g. župnika vzel, sedaj pa hoče angina g. kaplana vzeti. Pa smo se zarotili proti boleznim in jim ne damo ne župnika in ne kaplana, pa naj stane, kar le hoče!

Dol pri Hrastniku. Žalostno so zapeli zvonovi pretekli teden, ko smo pokopali nad vse ljubljeno mamico in hčerko Miciko Jovan rojeno Kovač. Zapušča dvoje nepreskrbljenih otrok in žalujočega moža. Naj ti bo zemljica lahka.

Dol pri Hrastniku. Dne 6. novembra smo igrali dramo »Rožmarin«, ki je bila dokaj dobro obiskana. Pretekli mesec so naši fantje ustanovili »katoliško akcijo«. Takoj so pričeli resno delovati. Pripravljajo se namreč na igro »Slehernik«, ki je polna lepih prizorov, pač za adventni čas. Kako se bo obnesla, še bomo poročali na tem mestu.

Sv. Jurij ob južni žel. V okoliški občini so z odlokom banske uprave razrešeni kot občinski odborniki sledeči gg.: Lorger Franc, posestnik, Spodnji vrh; Povalej Franc, posestnik, Sv. Primož; Rataj Jožef, posestnik in bivši župan, Hrušovec; Slomšek Franc, posestnik in bivši oblastni poslanec, Podgorje. Namesto teh so že imenovani drugi.

Šmarje pri Jelšah. Dne 23. m. m. se je poročila Micika Jug iz Cerovca. Ravno ob tednu je šla obiskat svoje stariše na dom. Takoj drugi dan po prihodu domov je zbolela in takoj umrla. Vzrok bolezni je bilo najbrže vnetje slepiča. Njen pogreb se je vršil dne 5. dec. Dne 7. dec. pa je bil zopet velik pogreb Lorger Tomaža, mizarskega mojstra v Zastranjah. Bil je dober mož, globoko vernega značaja. Naj v miru počivata!

Zagreb. Dne 26. novembra je tukaj umrl Janez Kinderman. Bil je daleč na okoli znan mlinar, ki je povsod dobro delal. Na stara leta je šel v Zagreb, kjer je dobil delo ter ga izvrševal štiri leta. Umrl je dne 26. novembra ter mu je druga žena svečo prižgala. Rad je hodil v cerkev in molil. Malo pred smrtjo je šel k spovedi, kakor da bi slutil, da bo kmalu umrl. Naj mu ljubi Bog dušo zveliča, njegovo družino pa tolaži!

Essen-Berbeck v Nemčiji. Dne 27. novembra je praznovala naša zveza izseljeniško nedeljo in narodni praznik. Dopoldne ob 11. uri smo imeli sv. mašo, katero je daroval g. komisar Goričar iz Düsseldorfa. Orisal nam je v lepi pridigi pomen izseljeniškega vprašanja ter žalostno usodo izseljenca, posebno samec, kateri po veliki večini pozabijo na lepe domače običaje in se vdajo pijači in pokvarjenemu življenju. Pripovedoval je doživljaj nekega mladeniča iz Francije, ki je imel lepe prihranke, živel je svetniško življenje, svoj denar razdelil med uboge, postal je sam brezposeln in pozneje na cesti omagal in ni imel

več prijatelja in ne domačih, ki bi mu bili dali v njegovih zadnjih zdihljajih tolažilne besede. Po sv. maši smo se zbrali v dvorani. Predsednik Lindič naznani navzočim pretužno vest, da je predobri msgr. dr. Anton Jerošek v Mariboru na hitro umrl. Imenovan je bil tudi nam velik dobrotnik. Navzoči se ob tem vsi dvignejo s svojih sedežev v znak hvaležnosti. G. Tensundern, častni predsednik zveze, je nam orisal pomen narodnega praznika in zelo ostro zavrnil protivnike, kateri nam predhacivajo, da smo politična organizacija. Ni to politika, ampak nekaj naravnega, ako se priznamo za Jugoslovane, tako tudi Bog sam zahteva. Dalje je orisal vesele spomine na potovanje nemških dijakov po Jugoslaviji in kako globoko so si zapisali v spomin vesele dneve, ki so jih preživeli v Jugoslaviji ter še enkrat izrazil prisrčno zahvalo merodajnim krogom, kakor tudi vsem drugim za prisrčen sprejem in izkazano ljubezen. Navzočim so se zasolžile oči. G. komisar Goričar je govoril o pomenu izseljeniške nedelje doma in na tujem ter pozival navzoče k dobremu jugoslovanskemu prepričanju in da nam je domovina dobra mati. G. Vabič je orisal, kako ljubeznivo nas mati domovina Jugoslavija danes kliče: Sin moj, kje si? Ali si mi še zvest ostal? Hči moja, ali se nisi izgubila? S kako ljubeznivo nas danes mati domovina objema! Tisoče in tisoče pisem danes pišejo naši dragi v domovini. Prav danes pošiljajo tisoči v naši mili domovini goreče, ljubeznipolne molitve k Vsemogočnemu za nas. Z večkratnimi burnimi klici: »Živela domovina! Živel njen vladar Nj. Vel. kralj Aleksander in ves kraljevi dvor! Živela republika Nemčija in njen predsednik Hindenburg!« se je končalo zborovanje.

Moers-Meerbeck v Nemčiji. Radi vedno bolj naraščajoče brezposelnosti so postale tudi policijske odredbe vedno bolj stroge glede bivanja tujcev v Nemčiji. Vsak tujec mora imeti veljavni potni list, že ko spolne 15. leto. Zakonca mož in žena imata lahko en potni list, vendar pa mora biti tudi slika žene v potni list prilepljena. Priporoča se, da brezposelni in invalidi, ki nameravajo, ako se razmere zboljšajo, še delati, morajo svoje »Befreiungsscheine« zamenjati. Drugače imajo lahko ne-

in bi jo kaznovali po zakonu kot zločin. — Čim doseže Tongajec 16. leto svoje starosti, prejme od države 8 akrov rodovitne zemlje, ki jo mora obdelovati vse življenje in ostane tudi vse življenje njegova last z vsem, kar na njej pridelata. Ko umre, se to zemljišče vrne državi in ga dobi drug polnoleten državljani, za vdovo in nedoletne otroke pa skrbi država sama.

Kraljica Salot Tubu, ki ji je angleški kralj Jurij pravkar poslal komanderski križec britske države, se je vzgajala v Sydneyu. Obvlada angleščino popolnoma, a govori rajši v domačem jeziku.

menje pred izkopano luknjo. Ne navzdol po stopnicah, ker sicer trčiva ob oba lopova!

Preko hodnika se plazi ob strani. Že prideta z drugim zabojem. Takoj se spusti na tla. Sita za njim. Zgineta po hodniku proti vežnim vratom. Kakor strela, s pogledom pozivajoč sestrico, naj mu sledi, je preko ograje na hodniku in drči navzdol po lesenem stebri. Urno še ujame Sito in z bliskavico skozi vrata v drugi prostor. Soba je prazna. Že se vračata onadva. Niti za trenutek prenašlo nista dosegla skrivališča. Rama trepeče. Lopova stopata proti vratom.

»Ne tukaj, Sahib, tukaj so plošče!«

Gresta v nadaljno sobo. Rama čuje, kako dvigata in premikata kovinaste plošče. Njuni srca nabijata in Rama si mora držati pred usta roko, sicer bi bilo slišati njegovo glasno dihanje.

Skozi le prislunjena vrata dobro vidi, ko korecata s težkim bremenom na hodnik. Pograbí sestrico za roko. Izbral si je novo skrivališče, takoj pri vratih, za grmado preprog in druge ropotije. Stisneta se drug ob drugega, da ju ni mogoče mimogrede opaziti.

Kakor obsedena zbežita brez cilja naprej. Podžiga ju samo ena misel, odrzeti čim dalje proč od hudobnih ljudi, od Sahiba in kačjega moža.

Ko je korakal Mohamed na trg, da bi se oskrbel z življenskimi potrebščinami, mu je sledil neopaženo pridigar.

Višji policijski oficir stoji pri vhodu v ulico. Brezskrbno maha svečenik mimo. Nekaj korakov naprej stopi pred odprto trgovino in prične barantati. Pridigar pa stopi k policistu, mu nekaj skrivnostno pošepne na uho in pokaže na Mohameda. Častnik zabuli neverjetno, da bi se sploh kaj takega moglo goditi pred njegovimi očmi in stopi pred duhovnika. Omar se hitro zgubi v gnječji, stopi v avtomobil, v katerem je čakal nanj Ali.

Mohamed baš hoče plačati, ko se pojavi ob njem oficir, mu položi na ramo roko, mu napove aretacijo in mu zapove, naj mu sledi.

Nekako brezčuten je že bil postal pod pre-

prilike in ne dela. Vsi tujci morajo imeti tudi v potnem listu žig »Meldeamta«, kjer stanejo. »Aufenthaltsbescheinigung« dobi vsak brez nadaljnega, ki je že več let tukaj. Vsi drugi morajo pa vložiti prošnjo za isto. Zvesti delodajalcu in zvesti društvu sv. Barbare praznujejo 25letnico zaposlenja v rudniku »Rheinpreussena«, ki prejmejo na sveti večer tudi nagrado 100 mark in častno diplomico. Zvan Lindič, predsednik, Ivan Knap, Florian Urana, Jernaj Točornik. Prvi je doma iz Mokronoga, drugi iz St. Jurija pod Kumom, tretji iz Tržišča, četrti iz Kalobja.

Sv. Barbara v Slov. goricah. V mariborski bolnici je umrl Rudolf Ribič iz Zimice, star še le 28 let. Neizprosa jetika mu je končala mlado življenje. Radi so imeli rajnega Rudolfa vsi ljudje, ker je bil šegav in vesel človek, bil je delaven član tukajšnjega gasilnega društva. Naj mu bo ohranjen časten spomin — Umrl je Kirbiš Mihael iz Prepol na Dravskem polju tukaj pri svojem bratu. Bil je član društva šentjanskkih gasilcev, kateri so mu v družbi z domačimi gasilci dali častno spremstvo na njegovi zadnji poti ob lepem številu domačih ljudi in njegovih rojakov z Dravskega polja. — Bela žena se je zopet oglasila v Zimici ter ugrabila 20letno Kato Sedec. Vsem bodi Bog mil sodnik! — Da pa ne boste rekli, g. urednik, da vam poročam same žalostne novice, hočem zaupati vam še kaj drugega. Na god naše farne patrone je bila lepa slovesnost v cerkvi. Mladenke Marijine družbe so si nabavile novo zastavo, katero jim je slovesno blagoslovil preč. g. kanonik Čas iz Maribora. Dal Bog jim obilo blagoslova in uspeha pod novim Marijinim praporom. — Zadnjič sem hodil po opravkih v Zimici in Jablancah ter so me razni možakarji izpraševali, zakaj ni tega in tega v našem »Slov. gospodarju« od Sv. Barbare. Ne bojte se, v bodoče boste našli iz našega kraja še več novic v našem ljubem znanem »Slov. gospodarju«. Zato poagitarajte pri sosedih in znancih ter prijateljih, da bomo število naših naročnikov na naši pošti povzdignili od 200 do 300. Saj za par kovačev lahko čitaš novice celo leto. — Dobili smo nove Mohorjeve knjige, katere se nam prav dopadejo z vsestransko vsebino, ki je poučna in zabavna.

Ljudski pravnik.

Namesto dosedanjih vprašanj in odgovorov bomo uvedli za prihodnje leto poglavje: »Ljudski pravnik«.

— — —

1. Prevzeto jamstvo. K. M. Š. p. C. Svoji uri ste dali pri urarju vstaviti novo pero, ki se je še isti dan po popravilu strgalo; po ponovnem popravilu se je isto v tretje in tudi v četrto strgalo. Popravilo ste morali trikrat plačati, čeprav je dal urar jamstvo za 1 leto. Vprašate, če morate tudi za četrto popravilo plačati kljub prevzetemu jamstvu. — Ne. Če je prevzel urar izrečno jamstvo za 1 leto, potem odgovarja za kakovost popravljene; če se je vsled drugih vplivov pero pokvarilo, n. pr. ako se je isto strgalo vsled nestrokovnjaškega navijanja ure, potem odgovarjate sami za vsakršno strganje peresa ter morate sami trpeti stroške popravila. V slučaju pravde boste morali dokazati pri sodišču, da je urar prevzel enoletno jamstvo.

2. Sklenitev kupne pogodbe. R. J. B. Kupili ste zemljišče, katerega lastnika sta mož in žena, ga zaarali ter skoraj plačali. Vsled bolehnosti gospodarja ste pisмено napravili pogodbo odložili do ozdravljenja. Gospodar je pa tako težko bolan, da ne bo več okreval. Vprašate, ali je veljavna kupna pogodba, ki jo napravite z ženo, ali počakate dotlej, da bo žena prevzela tudi možev delež po njegovi smrti. — Ker sta mož in žena solastnika, morate z obema napraviti kupno pogodbo dotlej, dekler sta še oba lastnika. Podpisa lastnikov-prodajalcev morata biti overovljena pri sodišču ali notarju, drugače ne morete postati zemljiškoknjižni lastnik kupljenega zemljišča. Lahko pa mož pooblasti ženo ali koga drugega, ki more potem v njegovem imenu skleniti z Vami kupno pogodbo. Svetujemo Vam, da z napravilo kupne pogodbe ne odlašate, marveč isto napravite takoj. Ostalo Vam bo pa že razjasnil odvetnik ali notar, kjer boste delali pogodbo, tako tudi glede plačanja prenosnine. Lahko pa tudi notarja pokličete na dom.

3. Nekaznjiva bahavost. B. J. Z. p. K. Tožbo ste ustavili ter plačali vse stroške, sedaj pa pravi nasprotnik-sosed, da Vas je obul za

400 Din in da je zanj na sodišču pravice, za Vas pa ne. Vprašate, kaj storiti. — S tem, da ste plačali vse stroške, ste priznali upravičenost nasprotnikove zahteve. Na sodišču je za vse enaka pravica, čeprav je nož, s katerim se reže pravico, včasih bolj, včasih pa manj oster. Če se sosed baha, kakor navajate, kar lepo mirujte in se ne razburjajte ter se držite slovenskega pregovora: lepa beseda lepo mesto najde.

4. Dogovor za napravo jarka. B. J. Z. p. K. S sosedom sta se dogovorila, da bosta napravila nov jarek in sta se pisмено zavezala, da bosta delala vsak polovico. Pravite, da sosed sedaj noče delati in vprašate, če morate ves jarek sami napraviti. — Delati morate, kolikor sta se dogovorila. S sosedom bi morali sporazumno določiti začetek dela; ako ste pa že sami napravili polovico, tedaj ga lahko pozovete, naj z delom začne ter mu zagrozite, da boste sicer na njegove stroške izvršili. Nato bo pa treba te izdatke iztožiti. Poskusite z lepa. Sosesta sta, zato se pobotajta in živita lepo v slogi.

5. Dedna pravica po sestri. P. Fr. J. p. P. Vaša sestra in njen mož sta bila lastnika milijonskega premoženja. Bila sta brez otrok. Sestra Vam je večkrat pravila, da po smrti obeh pripade polovica zapuščine možavim in druga polovica pa ženinim sorodnikom. Ta delitev premoženja je bila med zakoncema dogovorjena. Isto Vam je pravil tudi svak, ki je letos umrl. Želite zvedeti, kam se obrniti in postopati v zadevi, da bo prav. — Če ni bilo med zakoncema nobene notarske pogodbe za slučaj smrti enega, oziroma obeh zakoncev in če ni Vaša sestra, ki je preje umrla, napravila nobene oporoke, tedaj je od njene polovice šla možu polovica, njenim staršem, oziroma potomcem (bratom in sestram) druga polovica. Ker ne omenjate, da ste za svojo sestro dedovali, izgleda, da sta imela zakonca ženitovanjsko pismo, po katerem je mož postal po smrti svoje žene (Vaše sestre) edini lastnik celega premoženja. Če pa je temu tako, tedaj po smrti moža-svaka nimate nobene dedne pravice in ne morete nikogar prisiliti, da bi Vam kaj plačal. Sama obljuba, da boste dobili po smrti, še ne zadostuje, da bi v resnici kaj dosegli. Poizvedite z odvetnikom na sodišču za vsebino že-

naglami in prehudimi udarci usode, brez obotavljanja je sledil uradniku.

Še le tedaj, ko so mu razložili na stražnici, da mora v preiskovalni zapor radi ponarejanja novcev, se je začel ustavljati z upravičenim izgovorom, da te obdolžitve ni kriv in niti mislil ni nikdar na kaj sličnega! Preiskovalni sodnik pa mu je potisnil pod nos potvorjene novice ter rekel:

»Kako si pa razlagate dejstvo, da plačujete razne potrebščine s ponarejenim denarjem?«

Mohamedov obraz se je razpotegnili v brezmejno začudenje, ki se je kmalu spremenilo v strah. Kmalu je začel uvidevati mučno zadevo in je zaupal uradniku svoje bridke doživljaje. Oči so se mu napolnile s solzami. Po preteku dobre pol ure so naznali Mohamedu uspehe preiskave v njegovi hiši. Zvedel je o najdbi čebra, v katerem je bil od kislin razjedeni baker, o katerem je sam poročal. Vrhu tega so izsledili dve polni vreči s ponarejenimi bankovci, čisto z vsem opremljeno ponarejevalnico, ki je kazala očivid-

ne znake, da je bila pred kratkem v polnem obratu.

— — —

Rama in Sita sta tekla, kakor naglo sta le mogla, po ulici navzdol. Iz daljine so ju pozdravljale ladje in lesketajoča se gladina morja. Spoznala sta jambore, dimnike in antene preko-oceanskih orjakov, ki so počivali zasidrani v luki.

Tekla in tekla sta.

Še le tedaj, ko je zagledal Rama uniformo stražnika, se ga je oprjel občutek sigurnosti in je obstal.

Ali bi se mu naj približal in mu vse razložil? Ni se mogel prav okorajžiti za ta korak. V vasi Senuyao ni bilo policistov, ni se upal nič prav zaupati tujcu. Moral je najti pot do patra, temu bi lahko vse povedal, on bi ga gotovo ne zasmehoval.

ku. Njena civilna lista znaša komaj 2000 dolarjev na mesec, a še to je za tamošnje razmere več nego preveč. Zgradila si je mišno vilo in je kupila na Angleškem prvovrsten avto, s katerim obiskuje naselja na Tongatabuju. Sofira sama. Za obiske v provinco, na stotine drobnih otročkov, ima lepo jahlo.

Otrok ima četrto, ki jim posveča ves prosti čas. Ljudstvo je ima zelo rado, ker je zelo pravična. Njene-ga moža, ki je pijanec, pa ne marajo.

Otočje Tonga pozna samo eno zlo in to so pogosti vulkanski potresi, ker izgine otok za otokom.

Konec sledi.